

som det her kommer an paa, er, at Jøderen af et Skib kan staa paa sit Dæk med Høilid til Vaabnet og til det Underlag for Vaabnet, han har til sin Raadighed. Er først Tilliden borte, og tror man, at Jenden er saa overmaade overlegen alene paa Grund af sit Materiel, saa virker — selv om det kun er en Ibe — denne Jølelse meget nedtrykkende og uheldigt paa Kampens Jørelse. Det er vist nok, at dersom den høitagede Minister ikke faar de 400,000 Rd. bevilget, saa vil Bygningen af dette Panserskib, hvortil han oprindelig har forlangt en overordentlig ringe Sum, kun stride meget langsomt frem; men jeg siger, Sellere gaa et Saneffed ad den rigtige Vej end anstaafe Noget, om hvilket man maa sige, at det aldrig uden et Supplement af det, som man ikke anstaafer, kunde gjøre den Nytte, man forlanger af det. Jeg skal ikke udtale mig videre med Hensyn til de politiske Grunde, men skal kun sige, at det gjøede mig ondt at høre den ærede Ordfører udtale, at man under et Ministerium, som man havde mere Tillid til, muligens vilde bevilge Bøbet; thi det forekommer mig dog, at vi her bevæge os paa et Gebet, hvor vi nok kunne mødes med ethvert Ministerium. I det Dieblit, vi have klaret vor Tanke med Hensyn til, hvad der er det Rette, burde Personerne her mindst af alle Steder faae nogen Indflydelse paa Spørgsmaalets Afgjørelse. Det er naturligvis kun under den Forudsaetning, at Ændringsforslaget under Nr. 65 bliver forfattet, at jeg har tilladt mig at stille mit Ændringsforslag til Ændringsforslaget under Nr. 44. Den ærede Ordfører bemærkede, at det faae saa uskyldigt ud. Det er nu slet ikke min Hensigt at se mere uskyldigt ud, end jeg virkelig er, og hvis den ærede Ordfører havde givet mig Lid til at motivere mit Ændringsforslag, tror jeg heller ikke, han vilde have fundet det. Sagen er nemlig den, at dersom man vil give Ministeren Muligheden i Hende for at kunne begynde Panserskibet, og dog vil lade ham have frie Sønder, hvis han efter nærmere Overveielse f. Ex. skulde komme til det Resultat, at det var heldigere at udsætte Raabegyndelsen deraf i nogen Tid — hvad der efter den ærede Ministers Udtalelse ikke synes at være Tilfaeldet — mente jeg, at det vilde være rigtigt, at 1 Million forandredes til 2 1/2 Million. Derved skulde da kun siges, at Ministeren har Bemyndigelse til at begynde at bygge et Panserskib og en Kanonbaad eller Løpedsbaad, de to Slags Skibe, hvorfor vi hovedsagelig have Brug; der er Trang til begge Dele til Sikkring for vore Farvande, og til Understøttelse for vore Søforter. Jeg skal, efter at den ærede Minister har udtalt sig, stemme for Ændringsforslaget under Nr. 65, og da den ærede Minister ikke lægger nogen videre Bøgt paa denne Frihed i sine Bevægelser, som jeg ansaa det for ønskeligt at give ham, stemme imod Forslaget under Nr. 44, idet jeg mener, at det under disse Forhold vil være hel-

digst at lade Sagen beholde den Form, den havde i det oprindelige Forslag.

Musfar: Jeg begjærede Ordet i Anledning af den ærede Ordførers Udtalelse om det Behagelige, der for Medlemmerne kunde være i at stille sig paa et eksklusivt militært Standpunkt. Det ærede Medlem, som nylig talte, har taget til Gjemmale herimod, og jeg skal forsaavidt lade dette falde; men jeg maa dog gjøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at han gjør os Uret, naar han tror, at vi stille os paa et eksklusivt militært Standpunkt. Dersom vi stillede os paa et saadant Standpunkt, saa kunne vi slet ikke gaae ind paa denne successive Anstaaelse, saa maatte vi fordre, at der paa een Gang skete en Anstaaelse af hele det Materiel, som vi maatte anse for at være nødvendigt. Dette vilde være et eksklusivt militært Standpunkt, men det staa vi ikke paa, og det have de militære Medlemmer som nu have Del i Forhandlingerne i denne Sal, og som have haft Del i de Forhandlinger, der tidligere have været føtte her desangaaende, aldrig staaet paa. Den ærede Ordfører bemærkede i sin yderligere Argumentation, at, naar man kom til en bedre Anvisning af Midlerne og til en Skatterreform, der paa en billigere Maade fordelte Udelsene mellem Børgerne, saa vilde man maasse kunne være mere beredvillig til at give de her omhandlede Bevillinger. (B. Nielsen: Ja, det er rimeligt!). Ja, det er rimeligt, siger den ærede Ordfører (Berg: Nei, det var min Sidemand, der sagde det.), men jeg skal sige til den ærede Ordfører, at det er en fra hans Side ofte gjentaget men aldeles ubewist Paastand, den om den uretfærdige Skattefordeling. Det er et Ord, som man saa let kan henfaste, men det trænger til et bedre Bevis end det, som der hidtil er givet derfor (Th. Nielsen: Hartkornsskatterne!). Hartkornsskatterne! Ja, der have vi det ærede Medlems Kjøphest, som han aldrig kan komme ned af, idet han vil have os til at tro, at Hartkornsskatterne ere Skatter. Her er jo imidlertid slet ikke Tale om Hartkornsskatter, thi ved den ulige Fordeling af Skattebyrden er det jo kun Tale om de indirekte Skatter, og med Hensyn dertil er det, at man fremsætter den Paastand, at de fortrinnsvis hvile paa de Smaa, paa de Fattige. De kunne for en enkelt Artikels Bedkommende maasse forholdsvis hvile noget haardere paa denne Klasse end paa de bedre Stillede i Samfundet, men saa er der tilvisse ogsaa mangfoldige andre Artikler i den indirekte Beskatning, hvortil de Fattige ikke yde en eneste Skilling, og førend man faar en ganske anden Undersøgelse af dette Spørgsmaal, gaar det ikke an den ene Dag efter den anden at blive ved at tale om denne Uretfærdighed; thi denne Tale høres langt udenfor denne Sal, og den vækker Tanker og Forestillinger, som man ikke skulde hjælpe til at støtte, i alt Fald ikke, førend man havde godtgjort, at det var